

Sygn. akt I C 3310/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 sierpnia 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Paweł Błasiak

Protokolant: Paweł Ramotowski

po rozpoznaniu w dniu 25 sierpnia 2017 roku w Warszawie

na rozprawie sprawy z powództwa I. K.

przeciwko K. G.

o zapłatę

uchyla nakaz zapłaty tutejszego Sądu z dnia 30 września 2015r. sygn. akt I Nc 3009/15 i zasądza od pozwanego K. G. na rzecz I. K. kwoty:

- 3.600 (trzy tysiące sześćset) euro wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 18 lipca 2015r. do dnia zapłaty, z tym że od dnia 1 stycznia 2016r. należą się ustawowe odsetki za opóźnienie;
- 2.604 (dwa tysiące sześćset cztery) złote tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 3310/16

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 31 lipca 2015 roku (data nadania) powódka I. K. wniosła o orzeczenie nakazem zapłaty z weksla w postępowaniu nakazowym, by pozwany K. G. zapłacił powódce I. K. kwotę 3600 euro wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 18 lipca 2015 roku do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazy zapłaty. (pozew, k. 2 – 5)

Nakazem zapłaty z dnia 30 września 2015 roku Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie orzekł zgodnie z żądaniem pozwu. (nakaz zapłaty, k. 18)

W dniu 30 października 2015 roku pozwany wniósł zarzuty od nakazu zapłaty zaskarżając nakaz zapłaty w całości. (zarzuty od nakazy zapłaty, k. 26)

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie ustalił następujący stan faktyczny.

Dnia 26 lutego 2011 roku I. K. pożyczyła swym znajomym K. G. oraz jego matce G. G. kwotę 20.000 euro. Umowa została zawarta ustnie, a G. G. oraz K. G. pokwitowali przyjęcie gotówki. Strony ustaliły oprocentowanie pożyczki w wysokości 1% w skali miesiąca. Zwrot pożyczki nastąpić miał na żądanie I. K.. Jako że K. G. i G. G. nie zwracali przedmiotu pożyczki, K. G. uznając swoje zobowiązanie na kwotę 3600 euro z tytułu odsetek od tej pożyczki ustalił z I. K., że wystawi weksel na tę kwotę, aby nie martwiła się o spłatę pożyczki. W dniu 2 lutego 2015 roku K. G. wypełnił weksel własny, w którym zobowiązał się zapłacić bez protestu I. K. kwotę 3600 euro ratałnie co miesiąc. Weksel wypełnił K. G. w obecności D. K. oraz I. K.. Po wystawieniu weksla K. G. zapewniał, że wraz z matką mają majątek i że

w okresie miesiąca-dwóch miesięcy będzie częściowo zwracał pieniądze z tytułu pożyczki albo zwróci je w całości, do czego nie doszło (dowód: pokwitowane, k. 121; zeznania świadka D. K. k. 122v – 123; zeznania powódki I. K. k. 123 – 123v; częściowe zeznania pozwanego K. G. k. 123v – 124v, weksel, k. 4).

Pismem z dnia 10 lipca 2015 roku I. K. wezwała K. G. do zapłaty na jej rzecz kwoty 3600 euro w terminie do dnia 17 lipca 2015 roku. Pismo zostało doręczone K. G. w dniu 15 lipca 2015 roku. (dowód: wezwanie, k. 6; zwrotne potwierdzenie odbioru, k. 7)

Sąd dokonał następującej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego.

Dokumenty przedstawione przez stronę powodową nie budzą wątpliwości co do ich wiarygodności. Pozwany nie kwestionował ich prawdziwości, a Sąd dokonując ich kontroli nie stwierdził nieprawidłowości, czy prób fałszowania przez podrabianie lub przerabianie. Jednocześnie przedmiotowe dokumenty stanowiące dowody wzajemnie ze sobą korelują tworząc spójną i logiczną całość.

Przeprowadzając dowód z przesłuchania stron oraz zeznań świadka D. K. Sąd miał na względzie treść przepisu art. 246 kpc w zw. z art. 74 § 2 kc i art. 720 § 2 kc. W niniejszej sprawie dowód z przesłuchania stron oraz zeznań świadka na okoliczność zawarcia umowy pożyczki był dopuszczalny ze względu na uprawdopodobnienie dokonania czynności prawnej za pomocą pisma – pokwitowania przyjęcia sumy pożyczki.

Zeznania powódki I. K. oraz świadka D. K. zostały uznane za wiarygodne, gdyż są zgodne wzajemnie, ze zgromadzonymi dokumentami (pokwitowaniem, wekslem), a także częścią zeznań pozwanego.

Zeznaniom pozwanego K. G. dano wiarę w części. Nie dano wiary zeznaniom pozwanego w części, w której zeznał on, że nie był pożyczkobiorcą kwoty 20.000 euro i że odsetki od tej kwoty były płacone przez jego matkę. Prawdziwość tych zeznań została wykluczona przez wiarygodne dowody w postaci zeznań D. K. i powódki, a także dowody z dokumentów w postaci pokwitowania przyjęcia kwoty 20.000 euro i weksla. Ponadto jego zeznania były wzajemnie sprzeczne, gdyż pozwany zeznawał raz, że pożyczkobiorcą tej kwoty była tylko jego matka, a potem, że oboje są winni pieniądze i że oboje zamierzali spłacić ten dług. Ponadto z doświadczenia życiowego wynika, że osoba niebędąca pożyczkobiorcą i wiedząca, że odsetki były spłacane, nie kwituje odbioru przedmiotu pożyczki, ani nie uznaje odsetek od tej kwoty, ani nie wystawia weksla na zabezpieczenie tych odsetek. Zeznania pozwanego w zakwestionowanym zakresie to tylko jego linia obrony nakierowana na uniknięcie odpowiedzialności za zaciągnięte przez niego zobowiązanie.

Sąd oddalił wniosek o przesłuchanie jako świadka pełnomocnika powódki, gdyż okoliczności na które miałyby zeznawać nie miały znaczenia dla orzekania w sprawie i dotyczyły wewnętrznych relacji pomiędzy nim a jego klientką.

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie zważył, co następuje.

Powództwo było zasadne.

Powódka opierała swoje roszczenia na zobowiązaniu wekslowym jak i na stosunku podstawowym łączącym strony.

Przedłożony do akt sprawy weksel własny określał termin płatności w ratach: „ratalnie co miesiąc”. Zważyć należy, że terminy płatności weksla muszą odpowiadać art. 33 ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 roku Prawo wekslowe, w myśl którego weksel może być płatny: za okazaniem, w pewien czas po okazaniu, w pewien czas po dacie oraz w oznaczonym dniu. Weksle z innymi terminami płatności lub z kilku następującymi po sobie terminami są nieważne. Zatem termin płatności może być tylko jeden dla całej sumy wekslowej i nie jest dopuszczalne ustalenie płatności sumy wekslowej w ratach. Stąd weksel wystawiony przez pozwanego był nieważny (art. 58 § 1 kc).

Nie oznacza to jednak, aby po wniesieniu zarzutów zaistniały przeszkody w całościowym, kompleksowym rozpoznaniu sporu pomiędzy stronami w zakresie wynikającym nie tylko z zobowiązania wekslowego, ale także ze stosunku podstawowego będącego przyczyną zaciągnięcia zobowiązania wekslowego. Należy też podzielić pogląd, zgodnie z którym w postępowaniu nakazowym po wniesieniu zarzutów od nakazu zapłaty dopuszczalne jest powoływanie się

na podstawę faktyczną i prawną, wynikającą z łączącego strony stosunku prawnego, w związku z którym został wystawiony weksel gwarancyjny (por. uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 1967 roku III CZP 19/66, OSNCP 1968, z. 5, poz. 79 i uchwałę Połączonych I.: Cywilnej oraz Pracy i (...) z dnia 24 kwietnia 1972 roku III PZP, OSNCP 1973, z. 5, poz. 72).

W realiach niniejszej sprawy nie budzi wątpliwości fakt, iż I. K. oraz K. G. i G. G. łączyła umowa pożyczki zawarta w formie ustnej na kwotę 20.000 euro.

Zgodnie z art. 720 § 1 i 2 kc (w brzmieniu z daty zawarcia umowy pożyczki): przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości (§ 1); umowa pożyczki, której wartość przenosi 500 złotych powinna być stwierdzona pismem (§ 2). Z powyższego wynika, że ustawodawca dla tego rodzaju umów zastrzegł formę pisemną jedynie dla celów dowodowych. Wynika z tego, że sam fakt udzielenia pożyczki w kwocie 20.000 euro bez zachowania formy pisemnej nie wpływa na ważność tej czynności prawnej.

Z powyższych ustaleń faktycznych wynika, że umowę pożyczki zawarto z oprocentowaniem 1% w skali miesiąca. Pozwany uznał kwotę 3.600 euro z tytułu odsetek od kwoty tej pożyczki. Jak wynika z jego zeznań, podpisał on weksel na kwotę 3.600 euro, bo uznał on tę należność i zgodził się na to, ale nigdy tej kwoty nie zwrócił. Powoływany przez pozwanego fakt nakłonienia go do takiej czynności przez D. K. nie jest podstawą do uwolnienia się przez pozwanego od zobowiązania, gdyż jest on osobą dorosłą, a ze zgromadzonego materiału dowodowego nie wynika, żeby pozwanemu grożono czy w inny bezprawny sposób zmuszono go do uznania należności będącej przedmiotem powództwa. Czynność taką dokonał on dobrowolnie. Zatem jest on zobowiązany do spełnienia zaciągniętego przez siebie zobowiązania w kwocie 3.600 euro.

Podstawę rozstrzygnięcia Sądu o odsetkach stanowił przepis art. 481 §1 i § 2 kc w zw. z art. 455 kc. Powódka skutecznie wezwała pozwanego do zapłaty na jej rzecz kwoty 3600 euro w terminie do dnia 17 lipca 2015 roku. Po tym dniu pozwany pozostał w opóźnieniu ze spełnieniem świadczenia.

Podstawę rozstrzygnięcia o kosztach procesu stanowił przepis art. 98 §1 k.p.c. W niniejszej sprawie powództwo zostało uwzględnione w całości, stąd pozwany K. G. jest stroną przegrywającą proces i ciąży na nim obowiązek zwrotu przeciwnikowi kosztów, który złożył wniosek o ich zasądzenie. Z tych przyczyn Sąd zasądził od K. G. na rzecz I. K. poniesione przez nią koszty procesu, które obejmowały: opłatę sądową od pozwu w wysokości 187 złotych, opłatę skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 złotych oraz wynagrodzenie pełnomocnika powódki ustanowionego w sprawie w wysokości 2400 złotych.